

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 337/2023
13.08.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, Татјане Ђурица и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца „Пан Комерц“ доо Нови Сад, чији је пуномоћник Жељко Радановић, адвокат у ..., против тужене Развојна банка Војводине, а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Звонимир Биорац, адвокат у ..., са умешачем на страни тужене Агенција за осигурање депозита из Београда, кога заступа Државни правобранилац, ради утврђења ништавости и утврђења оспореног потраживања по тужби и исплате по противтужби, одлучујући о ревизијама тужиоца, тужене и умешача, изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године, у седници одржаној дана 13.08.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године, у ставу II изреке, у делу којим је потврђена делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1435/15 од 01.11.2019. године, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца, и у ставу III изреке, као неоснована.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца, изјављена против става IV пресуде Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године и става II изреке, у делу којим је потврђена делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1435/15 од 01.11.2019. године у ставу (4) изреке, као недозвољена.

III ОДБИЈА СЕ ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године, у ставу I изреке, као неоснована.

IV ОДБИЈА СЕ ревизија умешача на страни туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године у ставу I изреке, као неоснована.

V ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и умешача за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичном пресудом Привредног суда у Новом Саду П 1435/2015 од 01.11.2019. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је основано потраживање тужиоца према туженом на предају тужиоцу, односно да је основано право на излучење овлашћења за реализацију налога за наплату по основу уговора о кредиту закључених између тужиоца и тужене, наведених у ставу 1а изреке и обавезан је тужени да тужиоцу преда наведена овлашћења за реализацију налога за наплату. У ставу 1б утврђено је да је основано потраживање тужиоца према туженој у погледу утврђења да су ништаве, односно утврђено је да су ништаве и да као такве не производе правно дејство одредбе члана 4. став 1. и 2. Уговора о краткорочном кредиту од 30.05.2008. године и 13.06.2008. године и Уговора о краткорочном револвинг кредиту од 25.06.2008. године, 08.07.2008. године, 15.07.2008. године, 30.07.2008. године, 15.08.2008. године и 16.09.2008. године, која у свим уговорима гласи: „Корисник кредита је сагласан да банка може у периоду коришћења кредита, као и у периоду отплате кредита вршити валоризацију искоришћеног дела кредита, односно свих потраживања по основу датог кредита по стопи раста цена на мало, према подацима Савезног завода за статистику, тако што ће се на крају сваког месеца кредит ревалоризовати применом стопе раста цена на мало у месецу у коме је кредит коришћен. На валоризовану основицу из претходног става банка ће обрачунавати и наплаћивати уговорне камате. У случају поремећаја на финансијском тржишту уговорне стране су сагласне да се примене одредбе пословне политике банке којима су одређене мере за заштиту пласираног капитала“. У ставу 2 одбачена је тужба у делу у ком се тражи утврђење да је основано потраживање тужиоца према туженој на основу накнаде трошкова парничног поступка у предмету П 4524/2010 Привредног суда у Новом Саду у износу од 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.04.2013. године до исплате. У ставу 3 одбијен је део тужбеног захтева да се утврди стечајно потраживање тужиоца на основу накнаде штете у износу од 479.039.645,20 динара на име главнице, као и износа од 291.706.608,68 динара на име законске затезне камате, обрачунате на износ главнице за период од 20.03.2009. године до дана отварања стечаја 08.04.2013. године, све са законском затезном каматом од 08.04.2013. године до коначне исплате. У ставу 4 одбијен је предлог за изузеће вештака др Недељка Тице из У ставу 5 дозвољено је преиначење противтужбеног захтева. У ставу 6 наложено је тужиоцу да Агенцији за осигурање депозита из Београда исплати износ од 235.632.000,00 динара. У ставу 7 наведено је да ће се о осталом делу противтужбеног захтева, као и о трошковима целокупног поступка одлучити коначном пресудом.

Допунском пресудом Привредног суда у Новом Саду П 1435/2015 од 05.02.2020. године допуњена је делимична пресуда П 1435/2015 од 01.11.2019. године, у ставу 6 изреке, тако што је тужиоцу наложено да Агенцији за осигурање депозита из Београда износ досуђен ставом 6 означене пресуде исплати у року од 8 дана под претњом извршења.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1444/20 од 24.06.2020. године, у ставу I изреке, укинута је делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у ставу 6 изреке, допуњена пресудом истог суда, и (против)тужба је одбачена. У ставу II одбијена је жалба тужиоца и потврђена делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у ставовима 2, 3, 4 и 5 изреке, као и жалбе туженог и умешача на страни туженог и потврђена делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у делу става 1б изреке, којим је утврђена ништавост одредбе члана 4. став 2. Уговора о краткорочном кредиту од 30.05.2008. године и 13.06.2008. године и Уговора о краткорочном револвинг

кредиту од 25.06.2008. године, 08.07.2008. године, 15.07.2008. године, 30.07.2008. године, 15.08.2008. године и 16.09.2008. године. У ставу III преиначена је делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у делу става 1б изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди ништавост одредбе члана 4. став 1. наведених уговора. У ставу IV укинута је делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у ставу 1а и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, побијајући другостепену пресуду у ставу II изреке, у делу којим се потврђује делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у ставовима 2, 3 и 4. изреке, затим у ставу III изреке у преиначујућем делу којим се одбија тужбени захтев тужиоца да се утврди ништавост одредбе члана 4. став 1. уговора о кредитима и у ставу IV изреке. Ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у преиначујућем делу другостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремену ревизију изјавила је и тужена банка у односу на став I изреке другостепене пресуде, због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Благовремену ревизију изјавио је и умешач на страни тужене, такође у односу на став I изреке другостепене пресуде, због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да су изјављене ревизије тужиоца, тужене и умешача на страни тужене неосноване.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује изјављеним ревизијама.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле два Уговора о краткорочном кредиту и шест Уговора о краткорочном револвинг кредиту и један Уговор о дугорочном кредиту. Сви уговори закључени су у току 2008. године. У свим уговорима о краткорочним и краткорочним револвинг кредитима је саржана одредба члана 4. у којој је наведено да је корисник кредита, овде тужилац, сагласан да банка може у периоду коришћења кредита, као и у периоду отплате кредита, вршити валоризацију искоришћеног дела кредита, односно свих потраживања по основу датог кредита по стопи раста цена на мало, према подацима Савезног завода за статистику, тако што ће се на крају сваког месеца кредит ревалоризовати применом стопе раста цена на мало у месецу у коме је кредит коришћен (став 1). У ставу 2. исте одредбе, предвиђено је да ће на валоризовану основицу из претходног става банка обрачунавати и наплаћивати уговорне камате. У случају поремећаја на финансијском тржишту уговорне стране су сагласне да се примене одредбе пословне политике банке којима су одређене мере за заштиту пласираног капитала. У обавештењу упућеном тужиоцу од 17.12.2008. године, банка је навела да због неизмирења доспелих обавеза по основу камате обрачунате са 30.11.2008. године (камата обрачуната само за 11. месец 2008. године), проглашава цео износ кредита доспелим. Једина неизмирена обавеза тужиоца на дан када је целокупни износ кредита проглашен доспелим била је камата обрачуната за месец новембар 2008. године, која је при том у обавештењу банке погрешно

обрачуната јер је обрачуната на ревалоризовани износ кредита за период када није постојала Одлука о ревалоризацији. Висину доспелог дуга банка је обрачунала тако што је основни дуг – износ кредита, валоризовала применом стопе раста цена на мало од дана коришћења кредита закључно са 31.10.2008. године, а дуг по Уговору о дугорочном кредиту применом средњег курса за евро који је важио на дан 30.11.2008. године. Како тужилац није извршио исплату тако утврђеног износа кредита у остављеном року, банка је дана 26.12.2008. године активирала инструменте реализације плаћања и налозима за наплату блокирала рачун тужиоца. Тужена банка и Агенција за осигурање депозита, овде умешач, су Уговором о цесији закљученим у јуну 2012. године, уговорили да Агенција за осигурање депозита преузима потраживања банке према тужиоцу, по основу наведених уговора о кредиту са стањем на дан 31.12.2011. године. Банка је пре него што је над њом отворен поступак стечаја, предметне налоге за наплату по основу закључених уговора о кредиту предала Агенцији као пријемнику тих потраживања.

Тужилац је постављеним тужбеним захтевом тражио да се утврди да је основано његово потраживање, односно право на излучење налога за наплату по основу закључених уговора о кредиту, да је ништава одредба члана 4. став 1. и 2. закључених Уговора о краткорочном и краткорочном револвинг кредиту, да је основано потраживање тужиоца по основу трошкова парничног поступка у овом поступку насталих до отварања стечајног поступка над туженом банком, након чега је поступак прекинут и настављен под новим бројем, у износу од 5.000.000,00 динара, као и стечајно потраживање по основу накнаде штете, у износу од 479.039.645,20 динара на име главнице и у износу од 291.706.068,68 динара по основу обрачунате законске затезне камате до отварања стечаја над туженом банком, све са законском затезном каматом од 08.04.2013. године до исплате.

Противтужбеним захтевом тужена је тражила да се тужилац обавезе да доспеле износе кредита по основу закључених уговора о кредиту, са припадајућом законском затезном каматом, исплати Агенцији за осигурање депозита, као пријемнику тих потраживања.

Првостепени суд је делимичном пресудом одлучио о постављеном тужбеном захтеву и о делу противтужбеног захтева у односу на главни дуг по основу закључених уговора о кредиту. Првостепени суд налази да је основано потраживање, односно право тужиоца да му тужена банка преда налоге за наплату којима је извршена блокада рачуна тужиоца, без обзира на утврђену чињеницу да су предметни налози у току поступка предати Агенцији за осигурање депозита као пријемнику потраживања по тим уговорима. Првостепени суд утврђује да је ништава одредба члана 4. ст.1. и 2. свих закључених Уговора о краткорочним и краткорочном револвинг кредиту, налазећи да је банка уговарањем могућности ревалоризације главнице кредита поступила противно добрим пословним обичајима у банкарском пословању јер банке не могу користити више заштитних клаузула за очување вредности дуга, а у конкретном случају је супстанца кредита заштићена уговореном каматом. Првостепени суд је одбио тужбени захтев за накнаду штете, коју је тужилац према наводима тужбе претрпео услед блокаде његовог рачуна. Првостепени суд налази да тужилац није доказао да је услед блокаде рачуна био спречен да реализује идејне пројекте на Златибору и у Буљарицама. У току поступка није утврђено да је тужилац предузео конкретне радње на отпочињању градње објеката на наведеним локацијама, нарочито имајући у виду да је тужба поднета 20.03.2009. године, те да је рачун тужиоца одблокиран 14.02.2013. године. Тужба тужиоца одбачена је у делу којим је тражио утврђење потраживања на име трошкова поступка, у износу од 5.000.000,00 динара, насталих до отварања поступка стечаја над туженом банком, након чега је поступак у овој правној ствари

настављен под новим бројем. Првостепени суд налази да Закон о парничном поступку познаје јединство поступка, тако да ће о трошковима поступка бити одлучено коначном пресудом, у ком случају ће тужилац уколико успе у спору, имати право на накнаду трошкова из стечајне масе тужене банке. О делу противтужбеног захтева за исплату главнице дуга по основу закључених Уговора о кредиту, првостепени суд је одлучио тако што је у складу са постављеним противтужбеним захтевом тужене обавезао тужиоца да Агенцији за осигурање депозита, као новом титулару тих потраживања, исплати утврђени износ дуга. Првостепени суд сматра да нема сметње да се тужилац обавезе на исплату дуга Агенцији за осигурање депозита која није странка у поступку, али јесте пријемник предметних потраживања по основу закљученог уговора о цесији са туженом банком. С обзиром да у складу са одредбом члана 198. ЗПП из 2004. године, отуђење права у току парнице не представља сметњу да се парница оконча између истих лица, а имајући у виду да тужилац није дозволио ступање Агенције за осигурање депозита као новог туженог-противтужиоца у парницу, првостепени суд је користећи се овлашћењем из члана 334. ЗПП наложио тужиоцу да главницу дуга по основу наведених кредита исплати Агенцији за осигурање депозита као новом повериоцу предметних потраживања.

Другостепени суд налази да је правилно првостепени суд утврдио ништавост одредбе члана 4. став 2. закључених Уговора о кредиту и одлука у том делу није предмет побивања у ревизијском поступку. Другостепени суд, међутим, не дели закључак првостепеног суда у погледу ништавости одредбе члана 4. став 1. закључених Уговора о кредиту и одбија захтев тужиоца за утврђење ништавости одредбе члана 4. у том делу. Другостепени суд је становишта да банка има право да уговори могућност ревалоризације кредита у случају знатног обезвређивања супстанце кредита. То међутим не значи да ће банка у сваком случају имати право да врши ревалоризацију кредита, већа само у случају знатног обезвређивања вредности пласираног кредита, што се цени за сваки конкретан случај. Другостепени суд налази да је правилна и одлука првостепеног суда о одбачају тужбе за утврђење потраживања по основу трошкова парничног поступка у износу од 5.000.000,00 динара, уз образложење да се о основаности захтева за накнаду парничних трошкова одлучује по окончању поступка, у зависности од успеха странака у окончаној парници. Другостепени суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да не постоји узрочно – последична веза између блокаде рачуна тужиоца и штете виду изгубљене добити по основу инвестиционе градње коју је тужилац планирао на Златибору и у Буљарицама. Стога, без обзира што је тужени неосновано раскинуо предметне уговоре о кредиту и кредите прогласио доспелим, такво поступање банке није резултирало настанком штете за тужиоца у смислу да је био спречен да оствари добит од продаје станова, чију је градњу планирао на поменутих локацијама.

Одлучујући о жалби тужиоца на одлуку првостепеног суда о противтужбеном захтеву тужене, другостепени суд је укинуо одлуку у том делу и одбацио тужбу као недозвољену. Другостепени суд налази да првостепени суд није могао обавезати тужиоца да изврши исплату утуженог износа, траженог противтужбом, лицу које није странка у поступку (Агенцији за осигурање депозита). Такву могућност Закон о парничном поступку не познаје, па је противтужба са таквим захтевом недозвољена.

Врховни суд налази да је одлука другостепеног суда донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање, односно на потпуно и правилно утврђено чињенично стање.

Правилно је становиште другостепеног суда да одредба којом банка предвиђа за себе могућност вршења ревалоризације искоришћеног дела кредита по стопи раста цена на мало, није противна принудним прописима, нити dobrим пословним обичајима

у области банкарског пословања. Како правилно налази другостепени суд, таква уговорна одредба је начелно дозвољена и банка има право да уговори могућност вршења ревалоризације кредита као заштитну клаузулу очувања вредности пласираног кредита. То не значи да се та одредба примењује по аутоматизму и да банка у сваком случају може да врши ревалоризацију кредита већ само у случају знатног обезвређивања супстанце кредита. Када је супстанца кредита знатно обезвређена и када банка може да изврши ревалоризацију пласираног кредита, утврђује се у сваком конкретном случају. Уговорна камата представља законом предвиђену цену кредита, коју је корисник обавезан да плаћа банци у складу са одредбом члана 1065 ЗОО. То је законом предвиђена обавеза корисника кредита коју он плаћа банци као цену за коришћење кредита, а не заштитна клаузула којом се чува вредност пласираног кредита кроз време. Свакако да се ревалоризација кредита врши уз уговорену каматну стопу на начин да се динарски износ кредита усклађује са растом цена на мало, свдећи кредит на његову реалну вредност, уколико је то потребно због пада вредности пласираног кредита. Одредба о ревалоризацији се не може применити на начин да банка себи њеном применом обезбеди профит, а да потом на тај ревалоризовани износ кредита наплати уговорену камату. То међутим не утиче на начелну дозвољеност уговарања ревалоризације већ на начин њене фактичке примене, што се цени у сваком конкретном случају. Стога је без утицаја и неоснован ревизијски навод тужиоца да банка не може кумулативно користити две или више заштитних клаузула за очување вредности капитала јер банка то и није учинила.

Правилно су нижестепени судови одбацили тужбу тужиоца за утврђење потраживања на име трошкова поступка, насталих у ранијој фази предметног поступка до покретања поступка стечаја над туженом банком. Полазећи од начела јединства поступка и правила предвиђеног одредбом члана 153. ЗПП, да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, односно сразмерно постигнутом успеху у спору, те да је у конкретном случају донета делимична пресуда, правилан је закључак нижестепених судова да нису били испуњени услови за одлучивање о до сада насталим трошковима поступка.

Правилне су и одлуке нижестепених судова којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за утврђење потраживања по основу накнаде штете, која је тужиоцу причињена блокадом његовог рачуна од стране тужене банке. У том смислу правилно нижестепени судови закључују да банка није имала основа да прогласи доспелим износе кредита по свим закљученим уговорима о кредиту са тужиоцем и да му услед тога блокира рачун задужењем за износ целокупног кредита. У досадашњем току поступка је утврђено да банка није извршила правилан обрачун кредита јер је камату за месец новембар 2008. године обрачунала на ревалоризовани износ кредита, за период када није постојала Одлука о ревалоризацији. Једина неизмирена обавеза тужиоца на дан када је банка прогласила кредите доспелим била је камата обрачуната за 11. месец 2008. године. Међутим, како то правилно налазе нижестепени судови, тужилац у току поступка није доказао да је због блокаде његовог рачуна од стране банке претрпео штету у виду изгубљене добити због немогућности реализације инвестиција на купљеним катастарским парцелама на Златибору и у Буљарицама. Утврђено је да тужилац у моменту покретања поступка, а ни накнадно, није предузео конкретне радње на реализацији идејних пројеката градње већ је поседовао само инвестиционе пројекције за реализацију два туристичко-стамбена комплекса. На основу тога је вештачењем у току поступка утврђено колике би приходе тужилац остварио од градње на купљеним локацијама, што ни у ком случају не може представљати добитак тужиоца који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према

посебним околностима у складу са одредбом члана 189. став 3. ЗОО. Тужилац није започео градњу на наведеним локацијама, нити је предузео припремне радње. Блокада рачуна тужиоца није уследила у току градње на означеним локацијама па осујетила даље извођење радова, у ком случају би се могло говорити о добити коју је тужилац основано очекивао уколико су радови били у завршној фази и била у изгледу продаја станова. Насупрот томе, блокада рачуна тужиоца уследила је пре предузимања било каквих радњи ради реализације наведених идејних пројеката. Стога су неосновани ревизијски наводи тужиоца да он није предузео никакве радње јер није могао да врши плаћања са рачуна у блокади, с обзиром да би тиме прекршио прописе који такав вид пословања забрањују. Наведено нарочито имајући у виду да је рачун тужиоца одблокиран 14.02.2013. године, након чега тужилац такође није предузео ниједну радњу усмерену ка реализацији предметних пројеката. Осим тога, очекиване пројекције тужиоца о томе колику би добит остварио од продаје станова на овим локацијама, базирано на налазу вештака о тржишним ценама стамбеног простора на Златибору и у Буљарицама, не значи да би тужилац ту добит заиста и остварио. Продаја станова зависи од бројних фактора и тренутног стања на тржишту које је променљиво у зависности од понуде и потражње, економских прилика у земљи и финансијске моћи потенцијалних купаца, што је све било несагледиво са аспекта егзактне, очекиване добити по том основу.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, али је нашао да нису од утицаја на правилност побијане другостепене пресуде.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Ревизија тужиоца којом се побија одлука другостепеног суда, у ставу II, којим је потврђена делимична пресуда Привредног суда у Београду у ставу 4 изреке, није дозвољена у смислу одредбе члана 420. став 1. ЗПП. Наиме, решењем првостепеног суда, садржаним у ставу 4 изреке, одбијен је предлог за изузеће вештака др Недељка Тице из Новог Сада, које је потврђено пресудом другостепеног суда. Имајући у виду да није у питању решење којим је поступак правноснажно окончан, следи да против те одлуке ревизија није дозвољена у смислу наведеног члана 420. став 1. ЗПП.

Из истог разлога није дозвољена ни ревизија тужиоца изјављена против става IV другостепене пресуде, којим је укинута делимична пресуда Привредног суда у Новом Саду у ставу 1а изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Како у том делу поступак није правноснажно окончан, ревизија није дозвољена у складу са одредбом члана 420. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Правилне су одлуке нижестепених судова којима је одбачена противтужба тужене у делу захтева да се обавезе тужилац да износ главног дуга по уговорима о кредиту исплати Агенцији за осигурање депозита. Правилно нижестепени судови налазе да је противтужба са тако постављеним захтевом недозвољена. Агенција за осигурање депозита, овде умешач, није странка у поступку па тужилац није могао бити обавезан да њој изврши исплату дуга. У току поступка тужена банка је отуђила право о ком тече парница, односно потраживање по основу закључених уговора о кредиту са тужиоцем, тако што је исто уступила Агенцији за осигурање депозита. Одредба члана 198. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/2004 и 111/09), по ком се води предметни поступак, предвиђала је да ако која од странака отуђи ствар или право о коме тече парница, то не спречава да се парница међу истим странкама доврши (став1). Лице које је прибавило ствар или право о коме тече парница може ступити у парницу наместо тужиоца, односно туженог, само ако на то пристану обе странке (став 2). Парница се води и

окончава између парничних странака у улози тужиоца и туженог. У складу са одредбом члана 331. став 1. ЗПП, суд може само туженом да наложи извршење одређене чинидбе. Члан 332. ЗПП предвиђа могућност да тужени уместо наложене чинидбе може платити тужиоцу одређени новачни износ или испунити неку другу чинидбу и то је једина специфичност коју Закон о парничном поступку познаје. Стога, не постоји могућност да се тужилац обавезе да чинидбу изврши било ком другом лицу осим туженом у поступку. Ревизијама тужене и умешача побија се другостепена одлука у том делу, уз истоветан ревизијски навод да не постоји сметња да суд наложи тужиоцу да предметни дуг измири новом повериоцу – стицаоцу по уговорима о цесији, без обзира што исти није странка у поступку. Врховни суд оцењује такав ревизијски навод неоснованим из већ изнетих разлога. Врховни суд такође напомиње да је Изменама и допунама Закона о парничном поступку из 2018. године, одредбом члана 204. став 3. Закона, предвиђена могућност да лице које је од тужиоца прибавило ствар или право о коме тече парница, ступи у парницу уместо тужиоца на основу писмене сагласности коју тужилац достави суду. Агенција за осигурање депозита је сходно наведеном имала могућност да ступи у парницу уместо тужене банке као противтужиоца на основу њене писмене сагласности достављене суду. Како то није учинила, правилан је закључак нижестепених судова да је противтужба са захтевом да се тужилац обавезе да износ главног дуга исплати Агенцији за осигурање депозита, која није странка у поступку, недозвољена. Ревизијским наводима тужене и умешача није доведена у питање правилност одлуке другостепеног суда у побијаном делу.

Из наведених разлога, Врховни суд је донео одлуку као у ставу трећем и четвртом изреке, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, у вези одредбе члана 420. став 1. и 6. ЗПП.

Имајући у виду да умешач и тужилац нису успели у ревизијском поступку, Врховни суд одбио је њихове захтеве за накнаду трошкова ревизијског поступка, при чему тужилац исте није ни определио.

На основу изнетог одлучено је као у ставу петом изреке.

**Председник већа - судија
Јасмина Стаменковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**